

CUPRINS

Prefață:	
Trecutul, Viitorul	7
1. Ceasul Mesianic	9
2. „Și au venit să treacă”	28
3. Profețiile egiptene, destinele umane	43
4. Epoca zeilor și semizeilor	57
5. Numărătoarea inversă până la Judecata de Apoi	73
6. Pe aripile vântului	89
7. Destinul are 50 de nume	107
8. În numele zeului	127
9. Pământul promis	146
10. Crucea de la orizont	167
11. Ziua Domnului	187
12. Întuneric la amiază	208
13. Când zeii au părăsit pământul	234
14. Sfârșitul zilelor	260
15. Ierusalim: un potir dispărut	277
16. Armagedonul și profețiile întoarcerii	298
Prolog	316

CEASUL MESIANIC

Orice transformare face ca omenirea să pară conectată la trepidăția apocaliptică, fervoarea mesianică și neliniștea sfârșitului lumii.

Fanatismul religios se manifestă în războaie, rebeliuni și sacrificarea „infidelilor”. Armatele adunate de Regii Vestului și războaiele purtate cu armatele Regilor din Est. Ciocnirea civilizațiilor agită fundamentele vieții tradiționale. Masacrul devorează orașe. Măreția și puterea caută adăpost în spatele zidurilor protectoare. Calamitățile naturale și catastrofe tot mai intense fac oamenii să se întrebe: a păcătuțit omenirea, suntem martorii Măniei Divine, se apropie un alt potop? Este aceasta Apocalipsa? Poate fi – va fi – Salvarea? Au sosit vremurile mesianice?

Răspunsul corect este Da și Da, deopotrivă în timpurile noastre, ca și în timpurile străvechi. Este condiția timpului prezent la fel ca și a timpului de acum mai mult de patru milenii; și uimitoarea asemănare se datorează evenimentelor din timpul mediu, în perioada asociată cu fervoarea mesianică din vremea lui Iisus.

Acele trei perioade de cataclisme pentru omenire și planetă – două în trecutul înregistrat (cca. 2100 î.Hr și când î.Hr s-a schimbat în d.Hr) și alta în viitorul apropiat – sunt interconectate; una conduce spre cealaltă, una poate fi înțeleasă doar prin înțelegerea celeilalte. Prezentul vine din Trecut, Trecutul este Viitorul. Esențială pentru toate trei este **Așteptarea Mesianică**, iar ceea ce le unește pe toate trei este **Profeția**.

Cum se va sfârși actuala perioadă de necazuri – ce prevestește Viitorul – presupune intrarea pe tărâmul Profeției. A noastră nu va fi un amestec de predicții dobândite al căror principal magnet este teama de osândă și Sfârșit, ci încrederea în înregistrările trecutului unic care arată Trecutul, prevestește Viitorul și înregistrează așteptările mesianice anterioare – profețind viitorul în antichitate și, unii cred, Viitorul care va veni.

În toate trei momentele apocaliptice – două care s-au întâmplat, altul care urmează să se întâmple – relația fizică și spirituală între Cer și Pământ a fost și rămâne esențială pentru evenimente. Aspectele fizice sunt exprimate prin existența pe Pământ a actualelor situri care fac legătura între Pământ și Ceruri – situri care sunt considerate cruciale pentru că ele reflectă evenimentele; aspectele spirituale au fost exprimate prin ceea ce numim Religie. În toate trei momentele, schimbarea relației dintre Om și Dumnezeu a fost centrală, cu excepția faptului că în cca. 2100 î.Hr., când Omenirea s-a confruntat cu prima dintre acele trei răsturnări epocale, relația a fost între oameni și zei, la plural. Dacă această relație s-a schimbat într-adevăr, cititorul va descoperi curând.

Povestea zeilor, **Anunnaki** („Cei care sosesc din Cer pe Pământ”), așa cum îi numeau sumerienii, a început cu sosirea lor pe Pământ din **Nibiru** în căutarea aurului. Povestea planetei lor a fost spusă în antichitate în *Creația*, un text lung din șapte părți; de obicei este considerat un mit alegoric, produsul unor minți primitive care vorbesc de planete unde trăiesc zei aflați în conflict unul cu altul. Dar, așa cum am arătat în cartea mea, *A 12-a planetă*, vechiul text este, de fapt, o cosmogonie sofisticată care spune cum o planetă rătăcită, trecând prin sistemul nostru solar, s-a ciocnit cu o planetă numită Tiamat; ciocnirea a dat naștere Pământului și Lunii sale, centurii de asteroizi și cometelor și a condus la atragerea invadatorului însuși în marea orbită eliptică ce are o rotație completă de aproape 3600 de ani pământeni (**Fig. 1**).

Existau, spun textele sumeriene, 120 de astfel de orbite – 432.000 ani pământeni – înainte de Potop („Marea inundație”) când

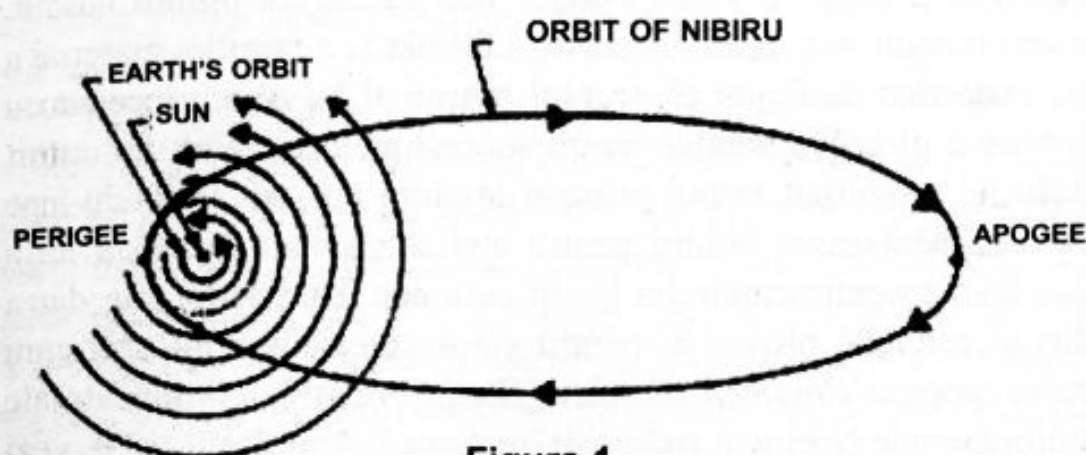

Figura 1

Anunnaki au sosit pe Pământ. Cum și de ce au venit, primele lor orașe în E.DIN (Edenul biblic), crearea lui Adam și motivele pentru aceasta și evenimentele Potopului catastrofic – toate au fost spuse în *Cronicile Pământului*, și nu le voi repeta aici. Dar înainte de a călători în timp la momentul primelor 20 de secole î.Chr., trebuie menționate câteva evenimente reper din pre-Diluviu și post-Diluviu.

Povestea biblică a Potopului, începând cu capitolul 6 al Genezei, atribuie aspectele conflictuale unei singure zeități, Yahve, care la început era hotărât să elimine omenirea de pe fața Pământului, apoi a hotărât să o salveze prin Noe și arcă. Sursele sumeriene timpurii ale legendei relatează nemulțumirea față de omenire a zeului **Enlil** și eforturile de a salva omenirea ale zeului **Enki**. Ceea ce Biblia glosează pe marginea monoteismului nu este dezacordul dintre Enlil și Enki, ci rivalitatea și conflictul între două clanuri Anunnaki care a dominat evenimentele ulterioare pe Pământ.

Acel conflict între cele două și urmașii lor și regiunile de pe Pământ atribuite lor după Potop trebuie reținute pentru a înțelege tot ce s-a întâmplat ulterior.

Cei doi erau frați vitregi, fiii lui **Anu**, conducătorul Nibiru. Conflictul lor pe Pământ are rădăcini pe planeta lor natală, Nibiru. Enki – numit atunci **E.A** („Cel a cărui casă este în apă”) – a fost primul născut al lui Anu, dar nu de către soția sa oficială, **Antu**. Când

Enlil a fost născut de Antu – sora vitregă a lui Anu – Enlil a devenit moștenitorul legal la tronul Nibiru, deși el nu era primul născut. Resentimentul inevitabil din partea lui Enki și a familiei materne a fost exacerbat de faptul că accesul la tron al lui Anu a început cu probleme; pierzând bătaia pentru succesiune cu rivalul său numit **Alalu**, el a uzurpat tronul printr-o lovitură de stat, forțându-l pe Alalu să părăsească Nibiru pentru a-și salva viața. Aceasta nu a adus doar resentimentele lui Ea în perioada înaintașilor săi, dar a adus și celelalte provocări pentru conducerea lui Enlil, așa cum spune epopeea *Povestea lui Anzu*. (Pentru relațiile complicate ale familiei regale Nibiru și strămoșii lui Antu și Anu, Enlil și Ea, vezi *Cartea pierdută a lui Enki*).

Cheia deslușirii misterului regulilor de succesiune a zeilor (și căsătoriei) a fost realizarea mea, pentru că aceste reguli se aplică de asemenea oamenilor aleși de ei pentru a-i servi ca împuterniciți în relația cu omenirea. Povestea biblică a Patriarhului Abraham explică (Geneza 20:12) faptul că nu a mințit când a prezentat-o pe soția sa ca fiind sora sa: „Într-adevăr, ea este sora mea, fiica tatălui meu, dar nu este fiica mamei mele și ea a devenit soția mea”. Nu doar căsătoria cu sora vitregă dintr-o mamă diferită era permisă, ci și a unui fiu cu ea – în acest caz Isaac – care a devenit moștenitor legal și succesor dinastic, ca și Primul născut Ismael, fiul servitoarei Hagar. (Câte astfel de reguli de succesiune au provocat dușmănia între descendenții divini ai lui Ra în Egipt, frații vitregi Osiris și Seth care s-au căsătorit cu surorile vitregi Isis și Nephtys, este explicat în *Războaiele Zeilor și Oamenilor*).

Deși aceste reguli de succesiune păreau complexe, ele se bazau pe ceea ce cei care au scris despre dinastiile regale numeau „legături de sânge” – iar noi ar trebui să recunoaștem ca genealogiile ADN, care disting între ADN-ul general moștenit de la părinți, la fel ca și ADN-ul *mitochondrial* care este moștenit de femei numai de la mamă. Regula de bază complexă era: liniile dinastice continuă prin linia masculină; fiul prim născut este următorul în succesiune; o soră vitregă poate fi luată de soție *dacă ea are o mamă*

diferită; și dacă un fiu dintr-o soră vitregă este născut mai târziu, acest fiu – deși nu prim născut – devine moștenitor legal și succesor dinastic.

Rivalitatea dintre cei doi frați vitregi Ea/Enki și Enlil în privința tronului a fost complicată de rivalitatea personală în privința dragostei. Amândoi erau atașați de sora lor vitregă, **Ninmah**, a cărei mamă era altă concubină a lui Anu. Ninmah a fost dragostea adevărată a lui Ea, dar nu i s-a permis să se căsătorească cu ea. Enlil a avut un fiu cu Ninmah – **Ninurta**. Deși născut în afara căsătoriei, regulile de succesiune l-au făcut pe Ninurta moștenitorul incontestabil al lui Enlil, fiind deopotrivă primul fiu născut și singurul născut de o soră vitregă regală.

Ea, așa cum se relatează în celelalte volume din *Cronicile Pământului*, a fost conducătorul primului grup de 50 de Anunnaki care au sosit pe Pământ pentru a obține aurul necesar protejării atmosferei deteriorate de pe Nibiru. Când planul inițial a eșuat, fratele său vitreg, Enlil, a fost trimis pe Pământ cu mai mulți Anunnaki pentru o Misiune pământească extinsă. Ca și cum atmosfera creată nu era suficient de ostilă, Ninmah a sosit pe Pământ pentru a servi ca ofițer-șef medical...

Un text lung, cunoscut ca *Atrahasis Epic* (*Epopaea Atrahasis*) începe povestea zeilor și a oamenilor pe Pământ cu o vizită a lui Anu pe Pământ pentru a rezolva definitiv (spera el) rivalitatea dintre cei doi fii ai săi care dăuna misiunii; el s-a oferit chiar să stea pe Pământ și să-l lase pe unul dintre frații vitregi să-și asume regenta pe Nibiru. Textele vechi ne spun că s-a tras la sorți pentru a se hotărî cine va sta pe Pământ și cine ar trebui să ia tronul în Nibiru:

*Zeii și-au împreunat mâinile,
Au tras la sorți și au împărțit,
Anu a plecat (înapoi) în cer,
(Pentru Enlil) Pământul a rămas obiectul;
Mările, anexate ca o buclă,
I-au fost date prințului Enki.*

Rezultatul tragerii la sorți, atunci, a fost că Anu s-a întors pe Nibiru ca rege. Lui Ea i s-au dat ca dominion mările și apa (mai târziu devenind „Poseidon” la Greci și „Neptun” la Romani) și i s-a acordat epitetul EN.KI („Domnul Pământului”) pentru a calma spiritele; dar a fost EN.LIL („Lordul comandant”) căruia i s-au dat puteri extinse: Pământul este obiectul lui. Indignat sau nu, Ea/Enki nu a putut sfida regulile succesiunii sau rezultatul tragerii la sorți; și astfel resentimentul, furia față de justiție și o hotărâre puternică de a răzbuna nedreptățile făcute tatălui său strămoșilor săi și astfel și lui, l-a condus pe fiul lui Enki, **Marduk** să declanșeze lupta.

Câteva texte descriu cum Anunnaki și-au înființat așezările în E.DIN (Sumer, post-Diluviu), fiecare cu o funcție specifică și totul a fost construit conform unui master plan. Conexiunea spațială crucială – capacitatea de a comunica în mod constant cu planeta-mamă, cu naveta și cu navele spațiale – a fost menținută prin postul de comandă al lui Enlil în **Nippur**, centrul a ceea ce se numea vag „camera aprinsă” DUR.AN.KI. „Legătura Cer-Pământ”. O altă facilitate a fost un port spațial, localizat la Sippar („Orașul Păsării”), Nippur era în centrul cercurilor concentrice în care erau așezate celelalte „orașe ale zeilor”; toate împreună ei le-au modelat, pentru sosirea navetelor spațiale, un coridor de aterizare al cărui punct focal a fost trăsătura topografică cea mai vizibilă din Orientul Apropiat – vârfurile gemene ale Muntelui Ararat (**Fig. 2**).

Și apoi Potopul „a măturat tot pământul”, a eliminat toate orașele zeilor cu Centrul lor de Control al Misiunii și portul spațial și a îngropat Edin sub milioane de tone de noroi și nămol. Totul a trebuit să fie făcut din nou – dar nimic nu a mai putut să fie la fel. În primul rând a fost necesar să se creeze o nouă facilitate de port spațial cu un nou Centru de Control al Misiunii și un nou far pentru coridorul de aterizare. Noua pistă de aterizare a fost așezată din nou pe vârfurile gemene proeminente ale Araratului; celelalte componente au fost toate noi: aeroportul actual din Peninsula Sinai pe paralela 30 nordică; vârfurile gemene artificiale ca faruri, piramidele Giza; și un nou Centru de Comandă a Misiunii pe un loc

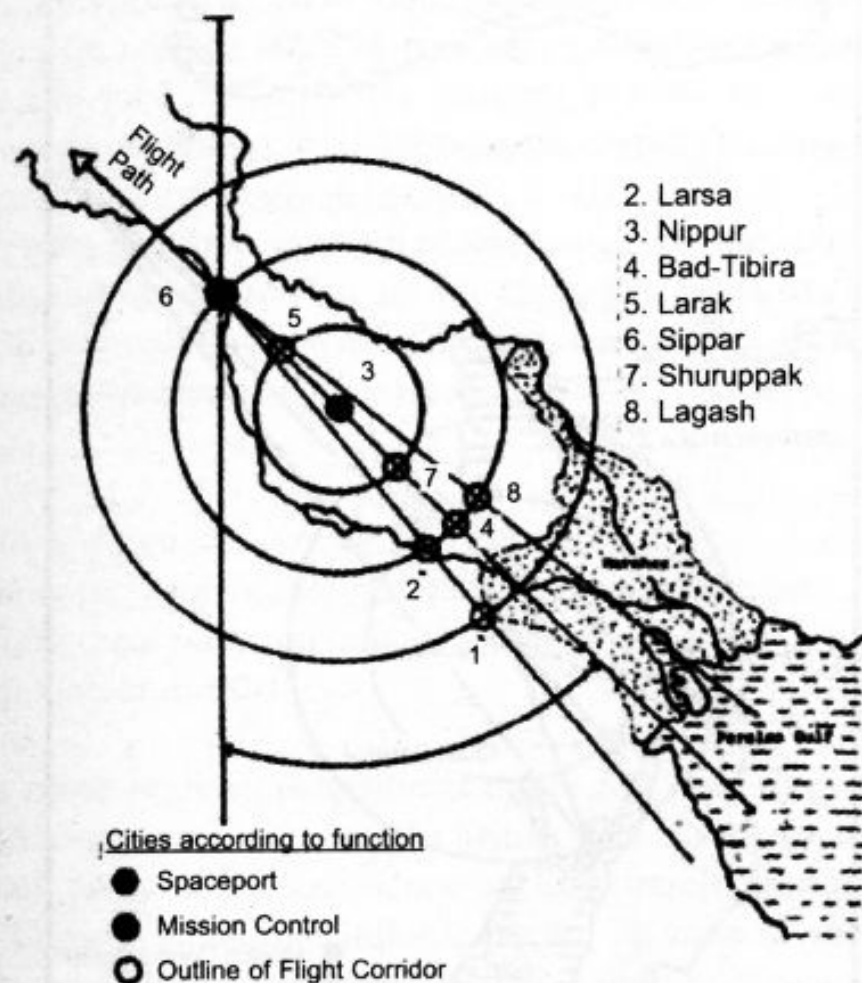

Figura 2

numit Ierusalim (Fig.3). Era un plan care a jucat un rol crucial în evenimentele post-Diluviu.

Potopul a fost un bazin (în sens literal și figurat) în legătură deopotrivă cu zeii și oamenii și în relația dintre aceștia doi: Pământenii, care erau obișnuiți să servească și să muncească pentru zei erau de acum încolo tratați ca tineri parteneri pe planeta devastată.

Noua relație între oameni și zei a fost formulată, sfințită și codificată când Omenirii i s-a oferit prima sa mare civilizație în Mesopotamia, cca 3800 î.Hr. Evenimentul a fost urmat de o vizită pe Pământ a lui Anu, nu doar în calitate de conducător al Nibiru, ci și ca șef al panteonului, pe Pământ, al zeilor antici. Alt motiv (principalul